

“сблъскване” на различни ритми и на различни размери са написани около 61% от творбите. Още през 1906 г. Яворов пише по този повод на д-р Кръстев: “То е домогване да намеря за всяка мисъл и чувство тъкмо онова облекло, което им приляга. И в тая работа аз оставям да ме ръководи повече един инстинкт, - ако може тъй да се рече, - отколкото едно съзнание. Аз просто се вслушвам и копирам онова, което някой дявол или бог пее в душата ми”.⁴⁷ А пък у самия д-р Кръстев по-късно четем: “И настроенията му, и мотивите, които разработва са тъй различни и отдалечени един от друг, че ще ви се струва - туй не може да е родено от една душа”.⁴⁸

Нашата поезия познава и други книги, носещи емблематични заглавия. Но те, повече или по-малко, са определени етапи от развитието на даден автор или представят някакво литературно течение. Може би само Вапцаровата стихосбирка “Моторни песни”, като композиция и стремеж към пълнота на светоусещането (песни за живота, за вярата, любовта, родината, света, бъдещето) би могла да се сравнява с книгата на Яворов. Ала, изобщо казано, тя няма пълноценен аналог в нашата поезия.

Трудно е да открием такъв аналог и у повечето от най-големите чуждестранни поети. Напълно възможен е паралел със знаменитата книга на Бодлер “Цветята на злото” (1857). Френският поет, след някои допълвания, прави второ издание (1861) и подготвя трето, пак чрез включване на нови творби (1865). Публикувано е след смъртта на автора.

Поетическият сборник “Подир сенките на облаците” е във всички отношения един финал. През септември 1909-та Яворов написва последната си лирическа творба (“Сафо”). Няколко месеца по-късно, през януари 1910-та, тя е публикувана в списание и предизвиква възхищението, което заслужава; не някой друг, а Д. Дебелянов я нарича “дивно стихотворение”.

47. Яворов П. К. *Събрани съчинения*. Т. 5, С., 1979, с. 56.

48. *Съвременна мисъл*, г. I (1910), кн. 4.